

Az első együttlétek

Ha együtt voltunk, minden egyes óra
Ünnep volt, istenültünk összeforva,
S nem létezett a földön más. Merész
S madártoll-könnyű voltál, szédülés
Fogott el, hogyha néztem, hogy robogsz a
Lépcsőn, fokokat átszökellve, és
Vezetsz a kertbe, titkos birtokodra,
Hová mint tükrön túli tájba lépsz.

Ha alkonyult, kegyelmesen kitártad
A kettős szárnyú szép oltárkaput,
S az éjszakában meztelen sugárzott
Szentséged, és lassan reám borult,
S ha felébredtem: „Légy ezerszer áldott!” —
Súgtam, bár vakmerőség volt az álmod
Áldásommal zavarni: kozmoszod
Pihent, s az asztalról az orgonákat
Vonzotta, kéklő árnyuk rád hajolt,
S meleg karodra, szemhéjadra bágyadt
Derengés kékje és nyugalma hullt.

S egy kristálygömbben csillogott a tenger,
Hegység magaslott, lüktetett a fény
Szilaj folyón, s a kristály tenyeredben
Te tartottad, a trónon alva, csendben,
És — istenem! — enyém voltál, enyém.

Felébredtél, s a hétköznapi szónak,
Ahogy kimondtad, új fényt adva, már
Magát a nyelvet is megújítottad,
A mondatok felzengtek és lobogtak,
S az a szó: te azt jelentette: cár.
Mindent megmásított kezed varázsa,
A tárgyakat — a kancsót, tálat is,
Úgy állt közöttünk, mint posztján a strázsa,
A rezzenetlen, érchomályú víz.

Nem kérdeztük az ösvényt, merre visz.
Mint szirmait, a nagyvilág kitarja
A városok csodás virágait.
A gyógyfüvek lábunk elé heverték,
S minden madár fölöttünk szállt, s követtek
A folyóban cikázó halrajok,
Előttünk még a mennybolt is kitérult.

S a végzet örülteként loholt utánunk,
S kezében borotvát szorongatott.

Cinkék

Kék ég alatt, a hóban,
a zöldesen derengő
Fenyők közt állva, szótlán
vártuk, mit ad az erdő.
Csapatnyi cinke rebbent,
csendítve furcsa lármát,
Mint görög étteremben
csengő ezüstkanálkák.

Úgy tetszett most, a tenger
viharkavarta kékje
Csapott ki vad dőrejjel
a partszegély kövére.
A szolgáló leverte
a tálcát megriadva,
S dühöngve szedegette
kanalait a gazda.

Június első éjszakája

Míg csalogányok búcsúénekeiben
Utolsó trillák zengenek, s az ágyad
Mellett a nyúlánk galagonyaágak
Rózsás-fehéren habzanak az éjben,

Míg vonatom kerekei alá a
Vasúti hid, mint öngyilkos, leroskad,
És életem sötétén áradó, vad
Folyó felett száguld az éjszakába,

Aludj tisztásod színpadán, mesékben,
Szerelmednél kurtább ez éj, — aludj hát,
Légy névtelen, és húzd magadra dunnád,
S aludj, aludj, emlékek erdejében.

Magammá ekkor váltam én, s az éjek
S kegyetlen nappalok már nem riasztanak,
Drágább lesz minden réginél az új nap
S ítéletem a sors felett keményebb...

Vadászat

Utolérték a hajtók.
Állok bekerítve.
Lágyékomba agár foga mélyed.
Hátravetem fejem úgy, hogy agancsom bökje lapockám.
Bögök.
Inaimba hasít a vadászkés.
Fültövön ütnek a puska tusával.

Oldalt dől, nyirkos gallyakba akasztva agancsát.
Látom még a szemét: fűszál nyers zöldje tapad rá.
Fénytelenül feketéll a pupilla, kioltva örökre.
Lábait összekötötték, s rúdra emelve viszik már...

Nem alszom, hallom én...

Nem alszom, hallom én, te szólítasz, Marina,
Szárnyad baljósan int, s dalolsz nekem, Marina,
Mint angyalharsonák a városunk felett,
És kenyerünk, melyet a kínod mérgezett meg,
Ítélet napjakra magadhoz úgy veszed,
Mint Jeruzsálem szent porát a száműzöttek,
Mikor Dávid király zsoltárokat dalolt,
S ellenhadak Sion hegyén táborot ütöttek,
S hallom, hogy szólítasz haláloból, te holt,
Felhők mögül komor jóslángja fellobog
Szárnyadnak éjsötét boltján a zord egeknek.